

ובא וראה, בשעה שאותם מינים רעים קרבים לפתחו של האדם, זוקפים ראש ומסתכלים בשם הקדוש שנראה בחוץ, שהוא שדי, שמתעטר בעטרותיו. שם זה שולט על כלם, ממנו הם פוחדים ובורחים, ולא קרבים לפתח האדם.

אמר לו רבי יצחק, אם כך, שיירשם האדם שם זה בפתח הבית ולא יותר. למה כל הפרשה? אמר לו, יפה הוא, שהרי שם זה לא מתעטר אלא באותן אותיות בלבד, רשומות ברשם המלך, וכשנכתבת כל הפרשה, אז שם זה מתעטר בעטרותיו, ויוצא המלך עם כל חילותיו, כלם רשומים ברשם המלך, ואז פוחדים ממנו ובורחים מפניו.

בא וראה, והי"ה שם קדוש מלמטה למעלה, ועל זה שדי נרשם מבחוץ כנגד שם זה. והי"ה מבפנים, שדי"י מבחוץ. שיהיה האדם שמור מכל הצדדים, מבפנים ומבחוץ. אמר רבי אבא, כמה תולות קדושים זמינים באותה שעה שמניח אדם מזוזה בשער שלו, כלם מכריזים ואומרים: (תהלים קיח) זה השער ליי' וגו'.

אשרי חלקם של ישראל, אז נודעים ישראל שהם בני המלך הקדוש, שהרי כלם נרשמו ממנו. נרשמו בגופם ברשם קדוש, נרשמו בלבושם בעטופם של מצוה, נרשמו בראשיהם בכתי התפלין בשם רבונם, נרשמו בידיהם בראצות הקדשה, נרשמו בנעליהם בנעלי מצוה, נרשמו בחוץ בזריעה בקצירה, נרשמו בכתייהם במזוזות הפתח. רשומים בכל שהם בני המלך העליון. אשרי חלקם.

ותא חזי, בשעתא דאינון זינין בישינ קריבין לפתחא דבר נש זקפן רישא, ומסתפלן בשמא קדישא דאתחזי לבר, דאיהו שדי, דמתעטר בעטרוי, שמא דא שליט על פלהו, מגיה דחלין וערקין, ולא קרבין לפתחא דבר נש.

אמר ליה רבי יצחק, אי הכי, ירשום בר נש שמא דא בפתחא דביתא, ולא יתיר, אמאי כל פרשתא. אמר ליה שפיר הוא, דהא שמא דא לא אתעטר, אלא באינון אתוון פלהו, רשימין ברשימא דמלכא, וכד אכתב כל פרשתא, כדין שמא דא מתעטר בעטרוי ונפיק מלכא בכל חילוי, פלהו רשימין ברשימא דמלכא, כדין דחלין מגיה, וערקין מקמיה.

תא חזי, והיה שמא קדישא, מתתא לעילא. ועל דא, שדי אתרשים מלבר, לקבלי שמא דא. והי"ה מלגו, שדי"י מלבר. למהוי נטיר בר נש מכל סטרין מלגאו ומלבר. אמר רבי אבא, כמה חילין קדישין זמינין בההיא שעתא דאנח בר נש מזוזה לתרעיה, פלהו מכריזי ואמרי (תהלים קיח) זה השער ליי' וגו'.

זבאה חולקיהון דישראל, כדין אשתמודען ישראל דאינון בני מלכא קדישא, דהא כלהו אתרשימו מגיה. אתרשימו בגופייהו, ברשימא קדישא. אתרשימו בלבושייהו, בעטופייהו דמצוה. אתרשימו ברישייהו, בכתי דתפילי, בשמא דמאריהון. אתרשימו בידייהו, בראצועי דקדושא. אתרשימו במסאנייהו, במסאנא דמצוה. אתרשימו לבר, בזריעה בחצדא. אתרשימו בכתייהון, במזוזה דפתחא. בכלא רשימין דאינון בני מלכא עלאה, זבאה חולקיהון.

עַד דִּהְיוּ אֲזָלִי, אָמַר רַבִּי אֲבָא, מָאִי דְכַתִּיב, **אֹתִי עֲזָבוּ מְקוֹר מַיִם חַיִּים לַחֲצוּב לָהֶם בְּאֲרוֹת וְגו'.** אֹתִי עֲזָבוּ, דָּא הוּא מָאֵן דְּמִשְׁקַר בָּאת רְשִׁימָא קַדִּישָׁא. וּבִמָּה מִשְׁקַר בִּיה. דְּעֵיִל לִיה בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (מלאכי ב) וּבְעַל בַּת אֵל נָכַר, דְּאֶקְרִי (ירמיה ב) בְּאֲרוֹת נִשְׁפָּרִים. דְּהָא עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת אֶקְרוּ בּוֹרוֹת נִשְׁפָּרִים.

וְדִישְׁרָאֵל, אֶקְרִי בְּאֵר מְקוֹר מַיִם חַיִּים, דָּא רִשׁוּתָא קַדִּישָׁא, מְהִימְנוּתָא קַדִּישָׁא. וְאֶקְרִי בְּאֵר מְבוּעֵי דְמִיין צְלִילִין, נְפָקִין וְנוֹזְלִין מְנַה, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (שיר השירים ד) וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוֹן. (משלי ה) וְנוֹזְלִים מִתּוֹךְ בְּאֶרֶץ. וְכַתִּיב (שיר השירים ד) מְעַן גַּנִּים בְּאֵר מַיִם חַיִּים. סְטָרָא אַחְרָא אֶקְרִי בְּאֲרוֹת נִשְׁפָּרִים. אֲשֶׁר לֹא יִכְלוּ הַמַּיִם. (ס"א מהו, אלא ההוא וכו').

תָּא חֲזִי, נְהָרָא דְנָגִיד וְנָפִיק, אֲשֶׁקִי לְכָל גִּינְתָא, (ס"א ורבי לכל גינתא) וְרֵוִי לְכָל אֲתָר וְאֲתָר, כְּמָה דְאֻקְיָמְנָא, עַד דְּמַלִּי (נ"א דמטי) לְהֵהוּא אֲתָר בְּגִנְתָא, דְּאֶקְרִי בְּאֵר מַיִם חַיִּים. וּמִתְמָן אֲתַזְנוּ עֲלָאִין וְתַתְּאִין, (נ"א עלמין תתאין) כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (בראשית ב) וּמִשָּׁם יִפְרֹד.

וְכָרְ אֵינוֹן סְטָרִין דְּסְטָר שְׁמַאלָא, לֹא מִשְׁתַּקְּיִין מֵהֵהוּא נְבִיעֵו דְמִיין נְבִיעֵין, בְּגִין דְּאֵינוֹן מְסֻטָּרָא דְשָׂאָר עַמִּין, וְאֶקְרוּ בּוֹרוֹת נִשְׁפָּרִים. וּמֵאֵן דְּמִשְׁקַר בְּשָׂמָא (נ"א בְּרִשִׁמָּא) קַדִּישָׁא בְּהֵהוּא סְטָרָא, אֲתַדְּבַק בְּבְאֲרוֹת נִשְׁפָּרִים אֲשֶׁר לֹא יִכְלוּ הַמַּיִם, וְלֹא עֵיִלִי לְתַמָּן. וְהֵהוּא דְזָכִי לְנִטְרָא לִיה, זָכִי לְאַתְשִׁקִּיָּא מֵהֵהוּא נְבִיעֵו דְנַחְלָא (בְּעֶלְמָא דִּין) בְּעֶלְמָא דְאַתִּי, וְזָכִי דְאַתְמַלִּי הֵהוּא בְּאֵר עֲלָאָה, לְנִגְדָא בְּרַכָּאן לְעִילָא וְתַתָּא. זְכָאָה אִיהוּ בְּעֶלְמָא דִּין, וּבְעֶלְמָא דְאַתִּי, עַל דָּא

עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים אָמַר רַבִּי אֲבָא, מֵה זֶה שִׁכְתוּב (ירמיה ב) אֹתִי עֲזָבוּ מְקוֹר מַיִם חַיִּים לַחֲצוּב לָהֶם בְּאֲרוֹת וְגו' ? אֹתִי עֲזָבוּ - זֶהוּ מִי שֶׁמִּשְׁקַר בְּאוֹת הַרְשָׁם הַקְדוֹשׁ. וּבִמָּה מִשְׁקַר בּו? שֶׁמִּכְנִיסוּ בְּרִשׁוֹת אַחֲרָת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מלאכי ב) וּבְעַל בַּת אֵל נָכַר, שֶׁנִּקְרָאת בְּאֲרוֹת נִשְׁפָּרִים. שֶׁהָיוּ עַמִּים עוֹבְדֵי עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת נִקְרָאוּ בּוֹרוֹת נִשְׁפָּרִים. וְשֶׁל יִשְׂרָאֵל נִקְרָאת בְּאֵר מְקוֹר מַיִם חַיִּים, זֶה הַרְשׁוֹת הַקְדוֹשָׁה, הַאֲמוּנָה הַקְדוֹשָׁה, וְנִקְרָאת בְּאֵר נּוֹבַעַת, שָׁמַיִם צְלוּלִים יּוֹצְאִים וְנוֹזְלִים מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שיר ד) וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוֹן. (משלי ה) וְנוֹזְלִים מִתּוֹךְ בְּאֶרֶץ. וְכַתוּב (שיר ד) מְעַן גַּנִּים בְּאֵר מַיִם חַיִּים. הַצַּד הָאֲחֵר נִקְרָא בְּאֲרוֹת נִשְׁפָּרִים אֲשֶׁר לֹא יִכְלוּ הַמַּיִם. (מהו? אלא ההוא וכו').

בֵּא וְרָאָה, נְהַר שֶׁשׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא מִשְׁקָה לְכָל הַגֵּן (וימרוה לכל הגן) וּמְרוּה לְכָל מְקוֹם וּמְקוֹם, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ, עַד שֶׁמִּמְלָא (שְׁמַגִּיעַ) אוֹתוֹ מְקוֹם בְּגֵן, שֶׁנִּקְרָא בְּאֵר מַיִם חַיִּים. וּמִשָּׁם נּוֹזְנִים עֲלִיוֹנִים וְתַתְּוֹנִים (עולמות תחתונים), כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ב) וּמִשָּׁם יִפְרֹד. וְכֵן אוֹתָם צְדִידִים שֶׁל צַד שְׁמַאל לֹא מִשְׁקִים מֵאוֹתָהּ נְבִיעַת הַמַּיִם הַנוֹבְעִים, מִשּׁוֹם שֶׁהֵם מְצַד שְׂאָר הָעַמִּים, וְנִקְרָאוּ בְּאֲרוֹת נִשְׁפָּרִים. וּמִי שֶׁמִּשְׁקַר בְּשֵׁם (בְּרִשָׁם) הַקְדוֹשׁ בְּאוֹתוֹ צַד, נִדְּבַק בְּבְאֲרוֹת נִשְׁפָּרִים אֲשֶׁר לֹא יִכְלוּ הַמַּיִם, וְלֹא נִכְנָסִים לָשֵׁם. וְאוֹתוֹ שְׁזוּכָה לְשִׁמְרָא אוֹתוֹ, זוּכָה לְהִיּוֹת מִשְׁקָה מֵאוֹתוֹ מְבוּעַ שֶׁל הַנַּחַל (בְּעוֹלָם הַחַיָּה) בְּעוֹלָם הַבָּא, וְזוּכָה שֶׁתַּתְּמָלֵא אוֹתָהּ בְּאֵר עֲלִיוֹנָה לְהַשְׁפִּיעַ בְּרַכּוֹת לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. אֲשֶׁרְיוּ בְּעוֹלָם הַחַיָּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. עַל זֶה כַּתוּב, (ישעיה נח) וְהָיִיתָ כְּגֵן רוּה